

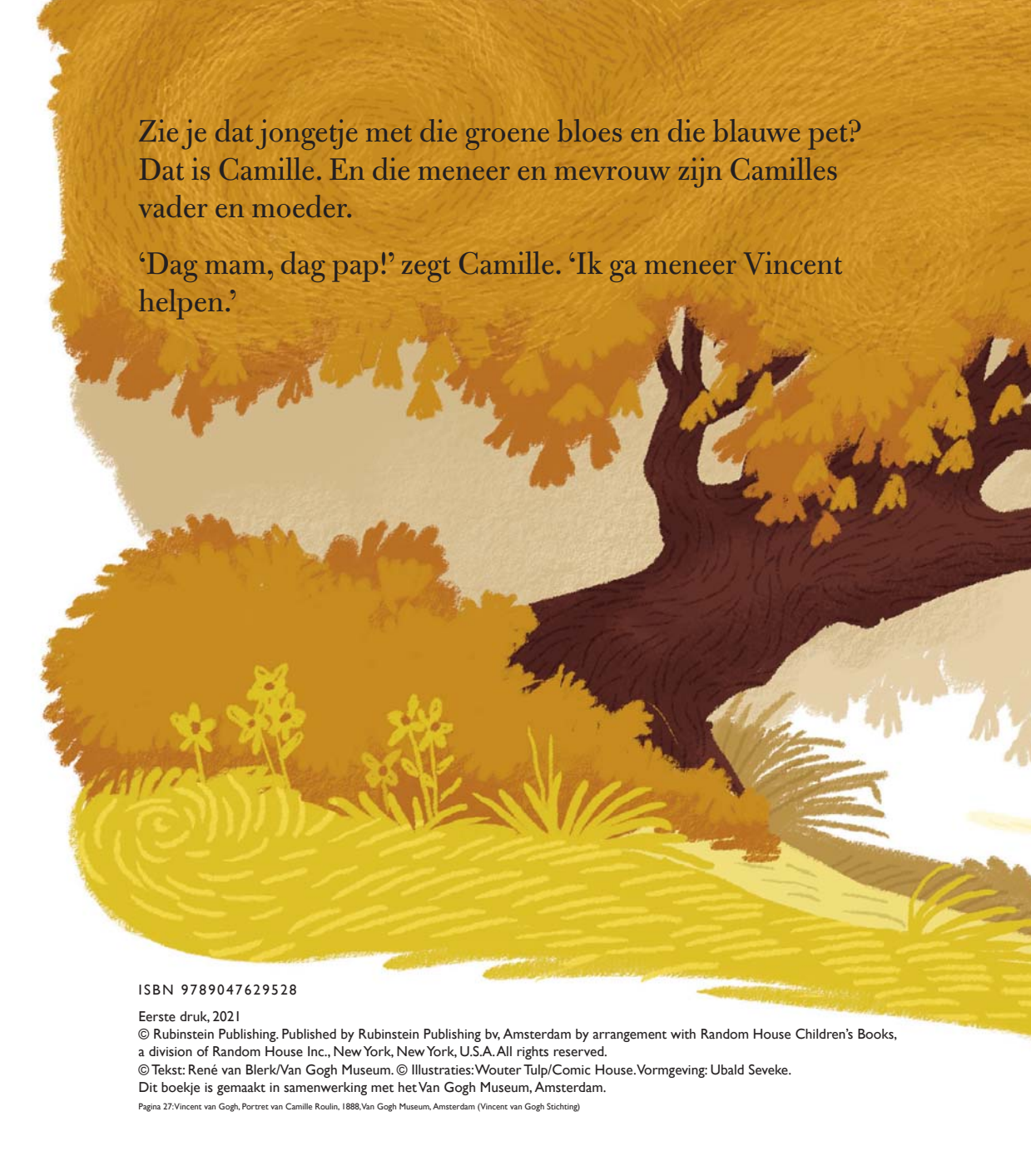
Vincent en Camille

VERHAAL RENÉ VAN BLERK
TEKENINGEN WOUTER TULP

Van
Gogh
Museum
Amsterdam

RUBINSTEIN

Zie je dat jongetje met die groene bloes en die blauwe pet?
Dat is Camille. En die meneer en mevrouw zijn Camilles
vader en moeder.

‘Dag mam, dag pap!’ zegt Camille. ‘Ik ga meneer Vincent
helpen.’

ISBN 9789047629528

Eerste druk, 2021

© Rubinstein Publishing. Published by Rubinstein Publishing bv, Amsterdam by arrangement with Random House Children's Books, a division of Random House Inc., New York, New York, U.S.A. All rights reserved.

© Tekst: René van Blerk/Van Gogh Museum. © Illustraties: Wouter Tulp/Comic House. Vormgeving: Ubald Seveke.

Dit boekje is gemaakt in samenwerking met het Van Gogh Museum, Amsterdam.

Pagina 27: Vincent van Gogh, Portret van Camille Roulin, 1888, Van Gogh Museum, Amsterdam (Vincent van Gogh Stichting)

‘Wat moet je dan doen?’ vraagt Camilles moeder.

Camille weet het niet. Dat had meneer Vincent nog niet gezegd.

‘Dan is het een verrassing,’ zegt Camilles moeder. ‘Ga maar gauw.’ Camille geeft zijn moeder een dikke zoen op haar wang.

Camille gaat op pad. Hij heeft er zin in, want onderweg naar het huis van meneer Vincent is van alles te zien. Voorzichtig steekt hij de straat over. Als hij aan de overkant is, zwaait hij nog even.

‘Doe meneer Vincent de hartelijke groeten!’ roept Camilles vader.

‘Zal ik doen!’ roept Camille. ‘Saluut! Tot straks!’

Camille is nog maar net onderweg, als er een stoomtrein aankomt. Uit de schoorsteen komen grote grijze wolken. Camille begint te rennen. Harder en harder. Maar de trein is sneller. Voordat Camille onder de brug door kan lopen, rijdt de trein er al met veel lawaai overheen. Camille doet gauw z'n handen over zijn oren.

Kaboem-kaboem, kaboem-kaboem, kaboem-kaboem!

Treinen zijn mooi, maar ze maken wél een hoop herrie, denkt Camille. Dan is de trein voorbij. Het geluid wordt zachter en zachter, en dan is het weg.

Meneer Vincent woont aan het eind van de straat, in een klein geel huis met groene luiken. Aan de overkant van zijn huis is een park met een grote vijver.

Eerst even bij het water kijken, denkt Camille. Misschien zie ik nog kikkers.

Maar de kikkers laten zich niet zien. Camille ziet alleen waterplanten, en zijn eigen gezicht. Het water van de vijver is net een spiegel.

Hè jammer, denkt Camille. Misschien als ik nog wat langer wacht...

